

PRUTTEL PRAAT

MC THE TAXRIDERS NEDERLAND

De motorclub van, voor en door
medewerkers van het Ministerie van Financiën

December 2013, nummer 2

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave.....	2
Contributie	3
Inleveren nieuwe kopij.....	4
Internet en de Taxriders	5
Van de voorzitter	6
Van de redactie.....	7
Taxriders 20 jarig jubileum.....	8
Meerdaagse 2014.....	8
Toerkalender 2014	10
Rondje Hoeksewaard 21 juli	12
Droog rijden 6 okt.....	16
Meerdaagse toertocht 2013 naar de Eifel (groep1)	24
Meerdaagse toertocht 2013 naar de Eifel (groep2)	30
De Dolomieten revisited 2013	37

Contributie

De contributie voor het jaar 2013 is vastgesteld op € 15,- voor leden. Gezinsleden en partners die op hetzelfde adres wonen kunnen gratis lid worden.

Premiummotors, de nieuwe motorzaak in Apeldoorn biedt de Taxriders 10% korting op onderhoud, reparaties en onderdelen.

Bankrelatie:

Rekening nummer: 7468612

t.n.v. MC The Taxriders

Indien je je lidmaatschap wilt beëindigen dan dien je dit schriftelijk (of per e-mail), **voor 1 jan 2014** te doen bij de secretaris van de vereniging (Bert Keijer).

Inleveren nieuwe kopij

De redactie is v.w.b. de kopij afhankelijk van de leden. Zoals je ook in deze aflevering weer ziet zijn er in de vereniging velen die boeiend over hun motorpassie kunnen schrijven. Of het nu gaat om reizen met of restaureren van motoren elke Taxrider heeft een verhaal en wij willen ze natuurlijk allemaal lezen. Daarom een oproep aan jullie om je (motor)belevissen nu toch maar eens op te schrijven en naar de redactie te sturen.

Het onderwerp maakt overigens niet zo veel uit, laat eens iets van je horen! . Het motto van de Taxriders is ten slotte niet voor niets

MC TheTaxriders een vereniging vóór en door de leden!!

De volgende Pruttel zal medio april 2014 verschijnen.

De uiterste inleverdatum van jullie bijdrage aan de Pruttel voor die uitgave is 1 april 2014

Het redactie adres is: Bert Keijer

Zanderijweg 14

7312 EH Apeldoorn

e-mail: bert.keijer@taxriders.nl

Internet en de Taxriders

Hallo allemaal,

We zijn gewend om via de post en de Pruttel met jullie te communiceren. De SocialMedia zijn de volgende stap. Dank zij Buddy Boersma en Sander Wesselius hebben we inmiddels ook een FACEBOOK-pagina.

..... vinden we leuk!

j.barmenloo7@chello.nl (Jan)

e.keijer@chello.nl (Bert)

g.daalen@chello.nl (Gerrit)

franskrau@hotmail.com (Frans)

www.facebook.com/Taxriders

Van de voorzitter

Hallo beste leden van MC de Taxriders.

Nu, begin december 2013, wordt van mij verwacht dat ik iets stichtelijks op papier zet, zo vlak voor de Kerstdagen en Oud en Nieuw.

Ondanks de financiële crisis, waar we allemaal al een aantal jaren mee te maken hebben, zie ik dat nu het ledenaantal behoorlijk op peil blijft.

Wij, als bestuur, zijn hier blij mee en het geeft ons voldoende energie om al weer plannen voor 2014 uit te werken.

Van belang voor jullie privé - agenda's 2014 kunnen de volgende data zijn:

23 februari 2014. In Apeldoorn, onze winterse klootschietfestijn,

Op 16 maart 2014. De Algemene ledenvergadering en op 24 mei 2014, ons lustrumfeest. Deze laatste datum belooft met name een geweldige dag te worden.

Niet te vergeten is de planning voor onze meerdaagse van 28 augustus tot en met 31 augustus 2014.

Verder zal Gerrit op korte termijn de tourkalender definitief maken.

Mede namens het bestuur, wens ik, jullie en al degenen die jullie liefhebben, een geweldig kerstfeest en een fantastisch 2014 toe.

Groetend,

Jan Barmentloo.

Van de redactie

Dit is de 2e pruttel van dit jaar en niet de 3e zoals te doen gebruikelijk de laatste jaren, dus je mag aannemen dat we in een bijzonder motorjaar zijn beland. We hebben wat moeten schuiven met ritten en hier en daar ging er één uit, nou ja en die van 17 augustus was in mijn vakantie en er is nog geen verslag van binnengekomen. Misschien kan Berrie die die rit organiseerde nog wat uit zijn geheugen halen hierover voor de volgende editie. Maar er is genoeg leuks overgebleven om over te rapporteren en daar hebben met name Arie Anker, Bram Kranendonk en Peter Dahlhaus voor gezorgd die achtereenvolgens van de laatste rit en de meerdaagse van hun groep verslag hebben gedaan. Zelf heb ik de verslaglegging gedaan van mijn meerdaagsegroep; inderdaad, vergeten iemand voor te vragen. De laatste rit van 6 oktober bleek een historische waarde te herbergen die Arie aan de vergetelheid heeft ontrukkt op een schitterende wijze. Klasse Arie! Verder hebben we nog de uitgestelde rit in de Hoekse waard en een verslag van de Dolomietenreis van dit jaar die ik met mijn zoon Wouter heb gemaakt. Vergeet niet om nog even het laatste nieuws over de meerdaagse 2014 te lezen en over het feit dat onze club volgend jaar op 24 mei haar 20jarig jubileum viert. Kortom de Pruttel staat vol met lezens- en wetenswaardige Taxridersitems.

Veel leesplezier en fijne feestdagen toegewenst.

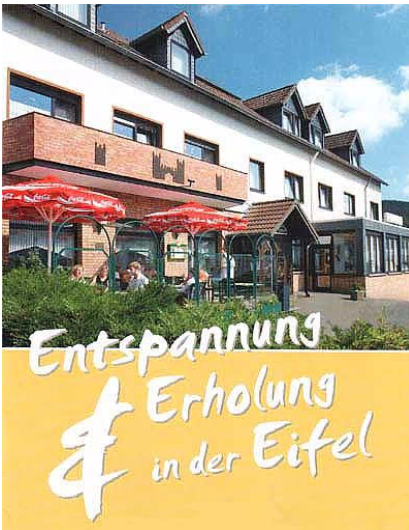
Bert

Taxriders 20 jarig jubileum

Op 24 mei 2014 vieren we het twintigjarig bestaan van onze motorclub. We hebben voor dit vierde lustrum al een heel spel op de wagen staan en we gaan natuurlijk ervan uit dat we mooi weer krijgen, want toeren zal zeker onderdeel uitmaken van de viering. Ik zal niet alles verklappen over wat we gaan doen maar je kunt erop rekenen dat we aan het eind van de feestdag een geweldige BBQ klaar hebben staan. Van de penningmeester heb ik begrepen dat we jullie slechts €10,- hoeven te vragen als eigen bijdrage aan dit festijn. Mooi toch?

We nodigen jullie van harte uit om aanwezig te zijn.

Meerdaagse 2014

We gaan in 2014 weer naar de Vulkan Eifel. Voor motorrijders een klein paradijs niet ver over de grens waar we al een aantal keren hebben rondgereden. Het zoeken naar een hotel is altijd best een klus en Paul Droog stond er alleen voor. Maar het is gelukt om iets te vinden dat aan onze standaard voldoet en niet te duur is. Het is hotel & restaurant "zur Neroburg" geworden.

Paul heeft het hotel "gekeurd" en akkoord bevonden.

De Meerdaagse 2014 vindt plaats van 28-08-2014 t/m 31-08-2014.

De prijs is € 120,= excl. toeristenbelasting voor 3 nachten half pension. De site name is www.neroburg.de voor nadere info. Het hotel is voor 39 personen geboekt en daarmee zijn alle bedden bezet. Op dit moment echter zijn er nog twee plaatsen vrij gekomen dus wat let je en ga mee.

Bert

Toerkalender 2014

MC The Taxriders
Toerkalender 2014

Data	Soort activiteit	Voorrijder	Vertrek plaats	Opmerkingen
Data	Soort activiteit	Voorrijder	Vertrekplaats	Opmerkingen
Zo 23 feb.	Winteractiviteit	N.v.t.	N.v.t.	Klootschieten
Zo 16 mrt	ALV + Toerrit	Gert Stallinga	Apeldoorn	ALV en gezellig rijden
Za 12 april	Toerrit			
Zo 4 mei	Dauwtrap Toerrit	Frans Krau	Apeldoorn	
Zo 24 mei	Jubileum Toerrit		Apeldoorn	
Zo 22 juni	Toerrit			
Zo 20 juli	Toerrit			
Za 16 aug.	Toerrit			
Do 28 aug. t/m Zo 31 aug.	Meerdaagse			
Zo 5 okt.	Toerrit			

Rijvaardigheidstrainingen door René Raijmaekers :

Deelname in overleg met René : zie advertentie op het achterblad

Schoolvakanties 2014

Voorjaarsvakantie (bo en vo)	Noord	22 feb. 2014 t/m 2 mrt. 2014
	Midden	15 feb. 2014 t/m 23 feb. 2014
	Zuid	15 feb. 2014 t/m 23 feb. 2014
Meivakantie (bo en vo)	Alle regio's	26 apr. 2014 t/m 5 mei 2014
Zomervakantie (bo en vo)	Noord	5 juli 2014 t/m 17 aug. 2014
	Midden	19 juli 2014 t/m 31 aug. 2014
	Zuid	12 juli 2014 t/m 24 aug. 2014
Bouwwakvakantie	Noord	21 juli 2014 t/m 8 aug. 2014
	Midden	4 aug. 2014 t/m 22 aug. 2014
	Zuid	28 juli 2014 t/m 15 aug. 2014
Herfstvakantie (bo en vo)	Noord	11 okt. 2014 t/m 19 okt. 2014
	Midden	18 okt. 2014 t/m 26 okt. 2014
	Zuid	18 okt. 2014 t/m 26 okt. 2014

Feestdagen 2014

Goede Vrijdag	18 april 2014
Pasen	20 en 21 april 2014
Koningsdag	26 april 2014
Moederdag	11 mei 2014
Hemelvaartsdag	29 mei 2014
Pinksteren	8 en 9 juni 2014
Vaderdag	15 juni 2014

Evenementen 2014

Ronde van Gelderland	xx april 2014
Sportdag Apeldoorn	xx mei 2014
Parel van de Veluwe	xx juni 2014
TT-Assen	28 juni 2014

Rondje Hoeksewaard 21 juli

In de vorige Pruttel schreef Ad Hogeveen gniffelend dat er op 12 mei prima motorweer voorhanden was geweest om deze mooie toerrit te rijden. Het gniffelen had betrekking op het feit dat we de rit wegens verwacht slecht weer moesten uitstellen. Dat de weersvoorspelling in Nederland niet tot de betrouwbaarste ter wereld wordt gerekend weet iedereen uit ervaring maar ja je moet wat en als alle aanmelders zich terugtrekken kan je hooguit in je eentje nog aan de bak. Nietemin gunnen we het Ad natuurlijk wel want voor hem is het rijden in de eigen mooie achtertuin zowat.

Dat was ook de bedoeling van de rit. Ik herinner me nog dat Peter, Bram en ik in Apeldoorn zaten te bomen over de flinke rit die ze al achter de rug hadden voor ze toerrit van de Taxriders konden beginnen. Ik stelde hen toen voor om in het eigen woongebied een rit te organiseren,

scheelt 300km heen en weer. En je hoeft er dan ook niet vroeg voor uit je bed. Zo gezegd zo gedaan. Het rondje Hoeksewaard werd op de wagen gezet en van Ad weten al dat die route dus de moeite waard is.

Het googleplaatje geeft aan dat we de hele waard in alle hoeken en gaten hebben verkend. Zeker voor $\frac{3}{4}$ over allerlei dijken.

Voor ons begon de reis dus in Apeldoorn en voor je er bent staat er dan 160km op de teller. Maar mooi weer maakt veel goed. De ontvangst bij de Kranendonks aan de Hoeksedijk in Maasdam was

geweldig en we werden verwend met koffie, thee en allerhande ander lekkers.

Aan een dijk wonen is heel leuk blijkt, met een prachtig uitzicht op het water. Mocht het motorrijden je niet meer boeien dan valt hier nog van alles te doen voor een pensionado. Een geruststellende gedachte lijkt me.

We gaan vervolgens rijden richting Oude Maas die we volgen over de Blaaksedijk tot Godschalkoord dan naar beneden Stougjesdijk, Kruisweg, Zuidzijdsedijk en door met een grote omhaal naar beneden langs het Hitsertsche- of Vuile Gat, (dat is

nogeens een naam) Vervolgens steken we de hele Waard in Noord Oostelijkerichting helemaal over langs de Binnendijkse Maas richting de Oude Maas. Daarna volgt de Oostelijke kant van de Waard die in een grote acht wordt doorcirkeld. Vanzelfsprekend hebben de organisatoren halverwege voor een mooie lunchplek gezorgd getuige deze foto.

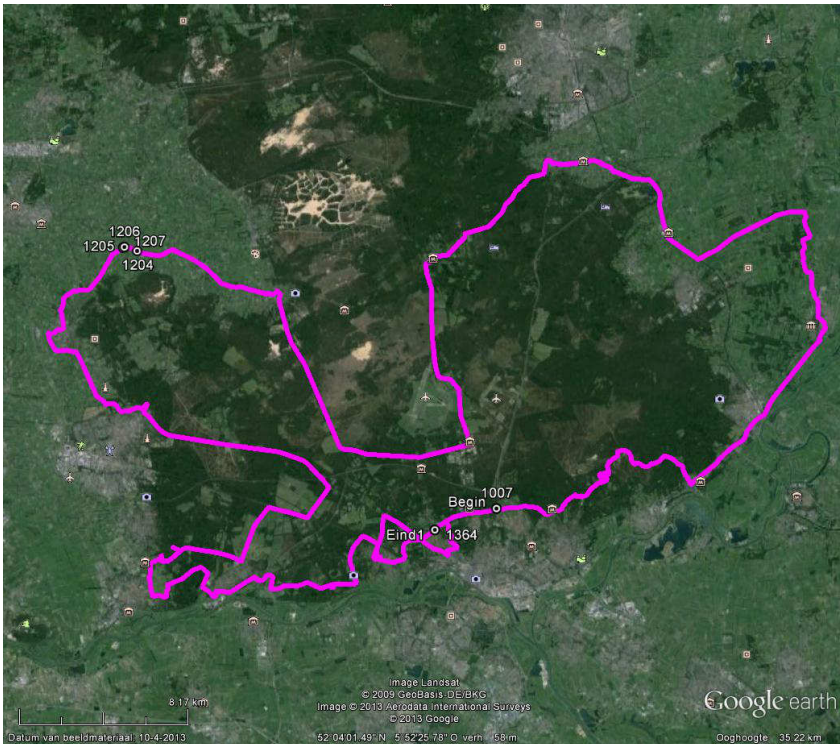
Lekker beschut op het terras, we hebben een mooi land en de Hoeksewaard is daar een voorbeeld van.

Tegen half vier zijn we weer op de Hoeksedijk om daar nogmaals getraceerd te worden op de nodige versnaperingen uit eigen keuken. We bewonderen ook de technische kunde van Bram die de aanwezige oldtimer Fiat heeft gerestaureerd die daardoor niet van nieuw is te onderscheiden.

Na de gastheren en vrouwen uitgebreid te hebben bedankt keerden we huiswaarts met een tevreden gevoel. De terugreis duurde daardoor een stuk korter en zo hoort het ook.
Bram ,Peter en echtgenoten, klasse!!

Droog rijden 6 okt

Op zondag 6 trakteerde Paul Droog ons op een toertocht door zijn geboortestreek dus zodoende startte ik om 9.00 de motor om mij naar Oosterbeek te begeven. Van de opgegeven mist had ik gelukkig geen last, wel was het knap fris maar dat is niet zo gek begin oktober. In Oosterbeek bleken Anja en Arie als eersten het

startpunt al gevonden te hebben en even later kwam de rest van het gezelschap ook aan.

Vanaf het startpunt ging het door Oosterbeek naar de noordkant van Arnhem, waar we de A12 passeerden. Over dit stuk van de A12

valt te melden dat we dit stuk Rijksweg eigenlijk aan de Duitse bezetters hebben te danken. In het Rijkswegenplan van 1938 was er een plan gemaakt voor een 4-baans Rijksweg van Den Haag naar de De Klomp (bij Ede). Voor de Duitse inval op 10 mei 1940 was hiervan het stuk Den Haag-Oudenriijn in gebruik genomen. Al medio juni/juli 1940 kwamen de Duitse bezetters bij Rijkswaterstaat met de opdracht dat de A12 doorgetrokken moest worden naar de Duitse grens om daar aan te sluiten op *Reichsautobahnstrecke 92*, ook wel *Hollandlinie* genoemd. Dit is het bij de meerdaagse-gangers welbekende stuk Oberhausen-Emmerich. Met de bouw hiervan was men in 1939 begonnen. De Duitse Minister van Bewapening ir. Fritz Todt vond de verbinding tussen de Hollandlinie en de A12 *Kriegswichtig*, dus werd er in eerste instantie flink vaart achter de bouw gezet. Maar nadat ir. Todt in 1942 bij een vliegtuigongeluk om het leven was gekomen werd Albert Speer Minister van Bewapening. Deze zag andere prioriteiten (o.a. de Atlantikwall) zodat de bouw van zowel de Hollandlinie als de A12 werden stilgelegd. Na de oorlog besloot de Nederlandse regering om de Rijksweg toch maar af te maken en werd de bouw weer opgepakt.

Maar we waren bezig met een motortoertocht. Langs Burgers Dierenpark ging het naar de Posbank. Het enige stukje Nederland met haarspeldbochten en daarom extra leuk. Via de achteruitgang van de Posbank ging het via

Velp, Dieren richting Brummen om via de voortuin van Gert Stallinga (Lieren) naar Hoenderloo en daarvandaan richting Deelen te rijden.

Ook hier hebben de eerder genoemde ongewenste Duitse toeristen het landschap danig veranderd. Tijdens de Eerste Wereldoorlog richtte het Nederlandse leger op de Kemperberg een vliegstrook in. Na 1918 werd die vliegstrook nauwelijks meer gebruikt en in de mobilisatie van 1939/1940 zelfs compleet omgeploegd. Maar al in de zomer van 1940 gaf de Duitse Luftwaffe aan Nederlandse aannemers de eerste opdrachten voor de bouw van *Fliegerhorst Deelen*. Zo werd er begonnen met 3 start- en landingsbanen in de vorm van een hoofdletter A. Binnen de kortste keren werd Deelen uitgebouwd tot de grootste Fliegerhorst van Nederland. Om ontdekking vanuit de lucht zo lastig mogelijk te maken werden de grotere gebouwen van buiten uitgevoerd als boerderij, compleet met betonnen kippen en koeien en verder werden kleinere gebouwen vaak als huisjes op een pleintje neergezet als ware het dorpjes. Om de zaak compleet te maken werden de verbindingswegen op de basis als klinkerstraatjes uitgevoerd. Bij de Luftwaffe noemde men dit alles *Heimatschutzstil*. De basis werd na de oorlog, inclusief Duitse bebouwing, door de Nederlandse Luchtmacht weer in gebruik genomen. Veel van de Duitse bebouwing heeft de Tweede Wereldoorlog en de Nederlandse Luchtmacht overleefd en is inmiddels onder monumentenzorg geplaatst.

Zo langzamerhand werd het ook tijd om aan de inwendige motorrijder te gaan denken. Nu, daar had Paul het volgende op verzonnen: Pannenkoekhuis " De Strooper" aan de Koningsweg. Het weer werkte nog steeds mee zodat we lekker nog buiten op het terras konden zitten. Ze hadden daar pannenkoeken in de meest buitenissige vormen en ik spreek uit ervaring dat de " pannenkoek Brutus' heerlijk smaakt en dat ik daar de rest van de middag meer dan genoeg aan had.

Schuin tegenover het pannenkoekenhuis staat nog een overblijfsel uit de Duitse tijd, de bunker Diogenes. Vanuit deze bunker werd vanaf oktober 1943 de Duitse luchtverdediging boven Nederland, België en het Roergebied gecoördineerd. Daartoe projecteerden de z.g.n *Luftnachrichtenhelferinnen* met rode schijnwerptjes de

posities van vijandelijke vliegtuigen op een grote glazen kaart waarna de zgn. *Jaegerleiter* de eigen piloten naar hun doel leidden. Wel aardig is dat de Helferinnen grijze uniformen met als herkenningsteken een bliksemschicht droegen wat ze binnen de Luftwaffe de bijnaam *Blitzmaedel* opleverde en in Nederland werden ze "grijze muizen" genoemd. De Duitsers hebben Diogenes maar kort in gebruik gehad. Toen op 17 september 1944 de eerste meldingen van Engelse luchtlandingen op de Ginkelse en Edese Heide binnenkwamen dachten de Duitsers dat het om Diogenes te doen was en in allerijl werden twee vliegtuigbommen naar binnen geschoven en tot ontploffing gebracht. De bedoeling was om de hele bunker te laten ontploffen maar deze was te sterk gebouwd, alleen het interieur werd grondig vernield. Tegenwoordig is de bunker in gebruik bij het Rijksarchief en het Openluchtmuseum.

Na Diogenes gingen wij door richting Ede alwaar ik aan de rand van Ede een bordje "Belgenmonument" zag staan. Dit monument op de Edese Heide is daar geplaatst ter herinnering aan het vluchtelingenopvangkamp voor Belgische vluchtelingen dat hier van 1915 tot 1918 heeft gestaan. Op zijn hoogtepunt waren hier zo'n 5.300 vluchtelingen ondergebracht.

Even verderop zag ik aan de rechterkant een Shermantank staan. Deze tank in de kleuren van het Canadese Calgary-regiment staat op het punt waar de Canadese en Engelse bevrijders Ede binnenreden. Nu ging de bevrijding van Ede niet helemaal zonder slag of stoot. Vlak achter de tank bevindt zich het terrein van de Simon Stevinkazerne. Op 17 april 1945 had zich hier een eenheid Nederlandse SS-ers verschanst en deze boden nog fanatiek (of was het inmiddels wanhopig?) verzet. Pas na een artilleriebeschieting om 11.30 en verdere inzet van vlammenwerpers

en tanks lieten zij zich van het terrein afjagen. De SS-ers trokken hierna terug op Veenendaal waar zij zich pas na bemiddeling van Engelse en Duitse officieren op 10 mei 1945 overgaven.

Na Ede ging het kris-kras door de omgeving waarbij ik in de verte nog de lichtmasten van voetbalstadion "De Wageningse Berg" boven de bomen uit zag komen. Hier vierde de F.C. Wageningen tussen 1911 en 1918 en daarna vanaf 1925 zijn triomfen totdat een faillissement in 1992 hier een eind aan maakte. Sindsdien wordt het stadion niet meer gebruikt en heeft het verval toegeslagen. Jammer van zo'n mooi gelegen stadion.

Na het stadion ging het weer her en der door de omgeving heen en Paul liet ons weer hele mooie stukjes zien. Achteraf bleek dat Paul een flink deel van zijn jeugd daar in de omgeving heeft

doorgebracht dus hij kent het daar als zijn broekzak. Zo ging het ook door Heveadorp heen. Een leuk dorpje met allerlei rietgedekte huisjes en huizen. Het is zo rond 1920 gebouwd in opdracht van de directeur van de Heveafabrieken naar het model van de Engelse tuindorpen. De bedoeling hiervan was om de arbeiders van de fabriek in een schone en gezonde omgeving te laten wonen. Heveadorp heeft in september 1944 behoorlijk te lijden gehad van Operatie Market Garden (denk aan: Een brug te ver) maar is na de oorlog weer keurig hersteld. Ook hier had Paul wat jeugdherinneringen want zijn opa en oma woonden in Heveadorp. En de fabriek ken ik weer uit mijn jeugd omdat ik steevast een paar groene kaplaarzen van dat merk had staan.

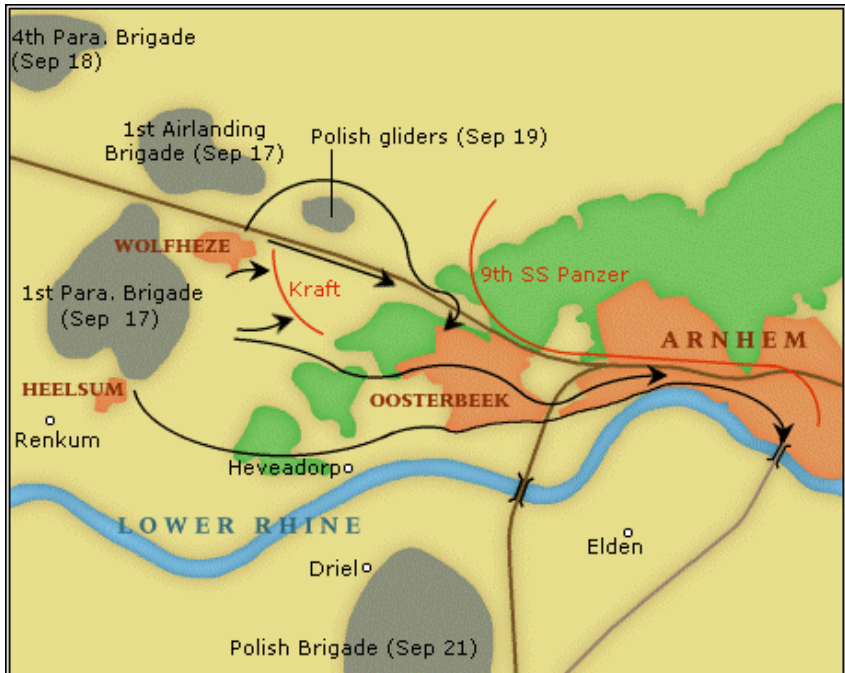
Na Heveadorp ging het weer terug naar het verzamelpunt in Oosterbeek en was de laatste rit van 2013 een feit.

Geraadpleegde literatuur:

Ingrid van der Vlis   Militairen op de Veluwe

Ferry Reurink   Het Stadioncomplex

N.I.M.H.   Vliegvelden in Oorlogstijd

Zo zag ons toergebied er 70 jaar geleden uit tijdens operatie Market Garden.

Meerdaagse toertocht 2013 naar de Eifel (groep1)

Op 28 augustus 2013 vertrokken Bram en ik naar het verzamelpunt, het AC-restaurant langs de A-2 bij Nederweert. Wij mochten voor het eerst mee, dus moesten we in ieder geval op tijd zijn om 10:00 uur. We kwamen aan om 9:30 uur en waren de eersten, de rest zou

zo wel komen. En inderdaad, om 9:45 uur kwamen er motorrijders aan, die ons echter voorbijreden en 100 meter verder de motor parkeerden. Bram en ik er naartoe en gelukkig herkende ik Guus, een collega van Belastingdienst/kantoor Rotterdam. Hoe gaat het, alles goed? Guus herkende mij wel, maar kon mij niet helemaal plaatsen. Pas nadat ik mijn helm had afgezet zag hij wie ik was en praatten wij wat bij. Ik wist niet dat jij bij de Taxriders zat. Guus: Taxriders? Hoe bedoel je? Wij zijn van motorclub Vlaardingen en

gaan een paar dagen in de Eifel rijden. Waren we haast met de verkeerde groep meegereden.

Gelukkig arriveerden iets later de Taxriders en konden wij ons bij de juiste groep aansluiten.

Handen schudden met bekenden, kennismaken met de voor ons nog

onbekende leden van MC The Taxriders, bakkie koffie. Leuk was het weerzien met Walter, die ik nog kende van onze vorige werkgever, het UWV, al weer acht jaar geleden. Leuk was ook de ontmoeting met Daniëlle, duidelijk de dochter van Gré. Het waren Piet en Gré, die mij introduceerden bij de Taxriders. Anton en Jacky waren er ook bij, maar zonder motorfiets. Anton was nog herstellende, maar beiden wilden toch graag met de groep mee, en reden daarom met de auto naar Lambertsberg. Vervolgens werden

de groepen geformeerd. Bram en ik reden in groep 1 met als voorrijder Berrie en laatste man Paul.

Na enige instructies gingen we op weg naar de lunchplaats in België. Het weer was goed en bij aankomst konden we plaatsnemen op een overdekt terras. Uitgebreide lunchkaart en gekozen voor een menu met een Hamburger, patat en een limonade. De Hamburger had de omvang van een schotelantenne, dus ik kwam de eerste paar uur wel door. Dan richting Gasthaus Fünfmädelhaus in Lambertsberg. Een goede accommodatie met ruime kamers, vriendelijke en snelle bediening en het eten was ook prima. s' Avonds konden we vanwege het weer heerlijk buiten zitten en werd er, onder het genot van een wijntje of biertje, gezellig gekletst.

Bram en ik hebben ons prima vermaakt en vonden het erg gezellig met iedereen. En ehh o ja, we hebben ook nog motor gereden. Anton en Karel hadden, naast de heen- en terugreis, twee mooie ritten voorbereid. Groep 1 reed de eerste dag de Moezelroute en de tweede dag de Luxemburgroute, groep 2 deed de routes in omgekeerde volgorde. We slingerden over wegen door talloze

dorpjes en gehuchtjes, door heuvels en langs de wijngaarden van de Eifel met prachtige panorama's. Tot de koffie geen Moezel te bekennen, en dan opeens, honderd meter naar beneden een in de zon blinkende rivier, prachtig. De lunch werd genuttigd bij restaurant Moselblick, gezellig buiten op het terras met een fenomenaal uitzicht op de Moezel.

De tweede dag naar het groothertogdom Luxemburg. Bij de koffiepauze hadden we zicht op een parkeerplaats waar bezitters

van oude en zeer oude MG's met kentekens uit heel Europa elkaar ontmoetten. De lunch werd gebruikt in de Pizzahut, een aanrader. In de middag kregen we een buitje voor het stof, voldoende om te besluiten de regenoverall aan te trekken. Nadat we regenkleding hadden aangetrokken, werd het alweer droog. Ook vandaag geweldig geslingerd over de Luxemburgse wegen. Op een half uur van Fünfmädelhaus viel groep 1 uit elkaar, doordat de laatste vier man moesten stoppen bij een kruispunt. De achterblijvers hebben vervolgens zeker tien minuten vrij hard gereden om de groep bij te halen, doch vergeefs. We zijn daarna op eigen gelegenheid teruggereden. Lang leve de GPS.

Tijdens het avondeten werden Anton en Karel door voorzitter Jan in het zonnetje gezet vanwege hun verdiensten voor de Taxriders de afgelopen negen jaar. Zij hebben alle jaren de organisatie van de

meerdaagse ritten op zich genomen. Daarna aan Paul en Anton de eer om de belevenissen van de Meerdaagse samen te vatten. Dat hebben zij op onderhoudende wijze gedaan. Aansluitend hebben we genoten van de schnitzel, die volgens de geruchten op bijzondere wijze werd gekruid.

De volgende dag begonnen we aan de terugreis. Arnoud moest zijn motorfiets achterlaten vanwege een defecte dynamo. Het weer was aanmerkelijk frisser dan de voorgaande dagen. Nadat we onderweg koffie hadden gedronken reden we richting Bikerranch, een ontmoetingsplaats voor motorrijders, waar je veel en lekker voor weinig kunt eten.

De laatste etappe van de rit voerde ons door Aken, een grote stad die door wegwerkzaamheden en stoplichten onmetelijk groot leek. Bernie en Paul wisten het hoofd koel te houden en hebben ons goed door Aken geloodst. Tot slot de aankomst bij het eindpunt AC-restaurant Nederweert Noord. Op hartelijke wijze hebben we afscheid genomen van alle Taxriders en zijn we huiswaarts gereden. We bedanken iedereen voor deze leuke en gezellige happening en hopen, dat we er volgend jaar weer bij kunnen zijn.

Bram en Peter.

Meerdaagse toertocht 2013 naar de Eifel (groep2)

Aangezien ik zo dom was om niemand van groep 2 dit verslag te laten maken moet ik nu zelf aan de bak. Ik zal het daarom kort houden want Bram en Peter hebben al flink hun best gedaan om de wereld te laten weten hoe ze hebben genoten van dit jaarlijkse toerfestijn. Voor hen was het de eerste keer en dan is het natuurlijk extra spannend. Voor de oude en jonge rotten in groep twee is het trouwens eveneens genieten vooral als je, zoals de jonge rotten dat al jaren doen, je in de staart van de groep gaat 'hangen'.

Als oude rot zat ik constant achteruit te kijken of het jongbroed goed mee kon komen en als ik ze even niet zag begon ik al ongerust te worden. Toen ik eenmaal zo ver was dat ik dat los kon laten sprongen de apen meteen in de gordijnen door lekker door te tuffen waar ze beter rechtsaf hadden kunnen gaan, en daar voelt een oude rot zich dan weer schuldig over. Maar goed ik loop vooruit op de zaken en moet dus bij het begin van de tocht beginnen. Karel en Antoon hadden deze tocht beoogd de laatste te zijn in hun carrière van meerdaagse toerorganisatoren. Zij hebben daar mee altijd veel succes geboekt en het gebeuren gemaakt tot een vaste waarde in de Taxridersfamilie. Op het hoogtepunt afscheid nemen is een goede manier om je reputatie blijvend te kunnen vestigen maar de prijs is dat de vereniging enigszins ontreedderd achter blijft. Het zou echter blijken dat zij ook aan dit gevolg hadden gedacht en daarvoor reeds maatregelen hadden genomen. Deze tocht hadden zij vorig jaar al concreet ingepland met hotel en al. Met een hotel van vijf Duitse meisjes (Mädel) werd een mooie deal gesloten waarbij de prijs nog nooit zo laag was geweest zonder ook maar een duimbreed af te wijken van de superbe kwaliteit die de Taxriders verlangen.

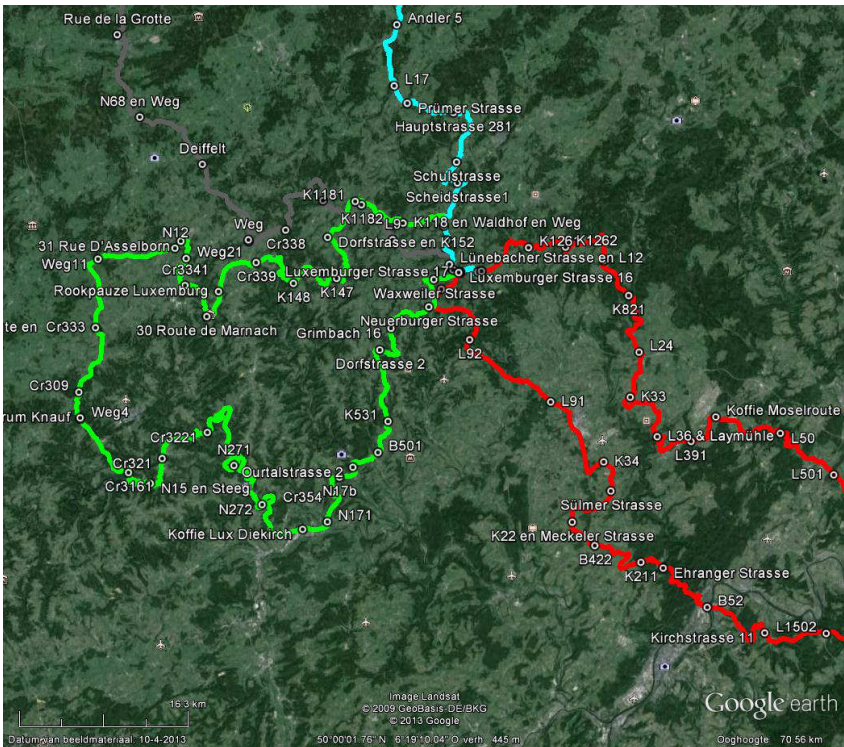
Op dit punt alleen al hadden de heren zich eeuwige roem verworven, het zal waarschijnlijk jaren duren voor we een dergelijk onderkomen tegen zo'n prijs kunnen krijgen. Maar dat was niet het enige want de heenreis die door België voerde bleek over goede wegen te gaan, hetgeen vergeleken met de laatste keer dat we over Belgisch grondgebied naar de Eifel toerden een verademing was. De keuze voor een Belgische lunchgelegenheid was naar mijn idee uitstekend. In mijn enthousiasme daarover bestelde ik ,toen de pronte waardin mij vroeg hoe ik mijn hamburger wilde en ik achteloos MAX antwoordde , plus ene grotte frit daarbij, een portie waar zelfs een olifant nog een week van zou kunnen leven. Maar smaken deed het zeker en het deed mij pijn dat we in Nederland niet zo gul zijn tegenover buitenlanders.

De lunch hier was ook goed gekozen vanwege het feit dat het groepsgevoel werd gestimuleerd, niet in de laatste plaats vanwege een sterke bijdrage van de heerlijke zon die het geheel bescheen. En dan hebben we nog niet eens over de riante plaats voor onze stalen rossen.

In het Googleplaatje hiervoor zie je de gedetailleerdheid terug van de planning, zelfs de rookpauzes staan ingepland voor hen die bang zijn niet aan hun 'trekken' te komen. De route's zelf waren van uitstekende kwaliteit en werden ook prima aangevoerd in onze groep door Karel. Vooral het bochtenwerk wordt daardoor een feest want Karel weet hoe je dat moet doen, namelijk vlot.

Grijs: heenweg, blauw: terugweg groen:luxemburg rood:moesel

De Luxemburgrit op 30 augustus verreden bij mooi zonnig weer was prachtig. We deden ook Kautenbach aan en reden langs het hotel waar de Taxriders een aantal jaren geleden ook mooie avonturen hadden beleefd met de heer Klein, de eigenaar van het Hotel. Vanaf dat hotel loopt de mooiste stuurweg van Luxemburg omhoog, zo mooi dat we die ook in de Bollendorfmeerdaagse hebben gehad. Ik moet zeggen, ook ons jongbroed kon dat waarderen. Die waren trouwens toch al in een prima stemming bij de koffiepauze

's morgens waar zij ter plekke het initiatief namen om onze voorrijders te gaan belonen voor hun inspanningen van de laatste jaren en daarvoor met de pet rondgingen.

Zeg dus nooit meer iets van de jeugd die aan alleen aan zichzelf zou denken. De nieuwe generatie Taxriders is gewoon top. Ja dat is dus groep 2 dacht ik nog, niet verkeerd dus om daar mee samen te rijden.

Het kan natuurlijk ook aan Luxemburg hebben gelegen dat de stemming prima was, het land leent zich geweldig voor motorritten. Veel natuurschoon en prima stuurweggetjes.

Na de rit aftanken en nog stukje verderop zijn we bij het hotel waar een ieder lekker buiten gaat zitten aan het bier. De motoren hebben inmiddels hun vaste plek gevonden op de parkeerplaats.

Het eten was prima, Gutbürgerlich zoals ze daar zeggen en ik snap nog steeds niet hoe ze dat voor die prijs kunnen leveren maar zoals gezegd dat weten alleen Karel en Antoon. Die hebben een neus voor dat soort zaken gelukkig.

De volgende dag zijn we de Moezel op gaan zoeken. Voor de oude en sommige jonge rotten op een aantal markante punten een feest der herkenning. Zo kwamen we bij Piesport uit om te eten met het mooiste uitzicht wat je je maar kunt voorstellen op de haarspeldbochten naar en de bruggen over de Moezel. De jonge garde kon het niet laten en racete nog een keer op en neer nog vóór de lunch. Op de foto de twee stipjes!!

De ouderen ,zoals ik, vermaakten zich met toekijken en maakten foto's van de hier overvloedig groeiende druiven
 "sMiddags, ik had het daar al in het begin over raakten we een deel van de groep kwijt door een foutje van mij denk ik.

Maar met behulp van wat mobiele telefoons lukte het toch hen van de Luxemburgse grens terug te leiden naar ons parkeerterrein en gezamenlijk het hotel op te zoeken waar bier en diner ons voor de laatste keer zouden verwelkomen. Tijdens deze laatste maaltijd werd er flink gespeecht waarbij Karel en Antoon luid werden toegejuicht en van kado's werden voorzien. Uiteindelijk was daar natuurlijk Karel met de afsluiting van 'hun' laatste meerdaagse. Een tijdperk was voorbij, het stokje moest worden overgedragen.

Ook hier had Karel aan gedacht en Paul Droog kreeg het in zijn handen gedrukt. Paul vond het mooi zei dat hij het een eer vond.

De laatste bliken van waardering, een tijdperk is afgesloten

De Dolomieten revisited 2013

Zoals jullie in de vorige Pruttel hebben kunnen lezen hebben de Dolomieten een fantastische indruk achter gelaten. Maar ja je denkt natuurlijk niet meteen aan een vervolg.

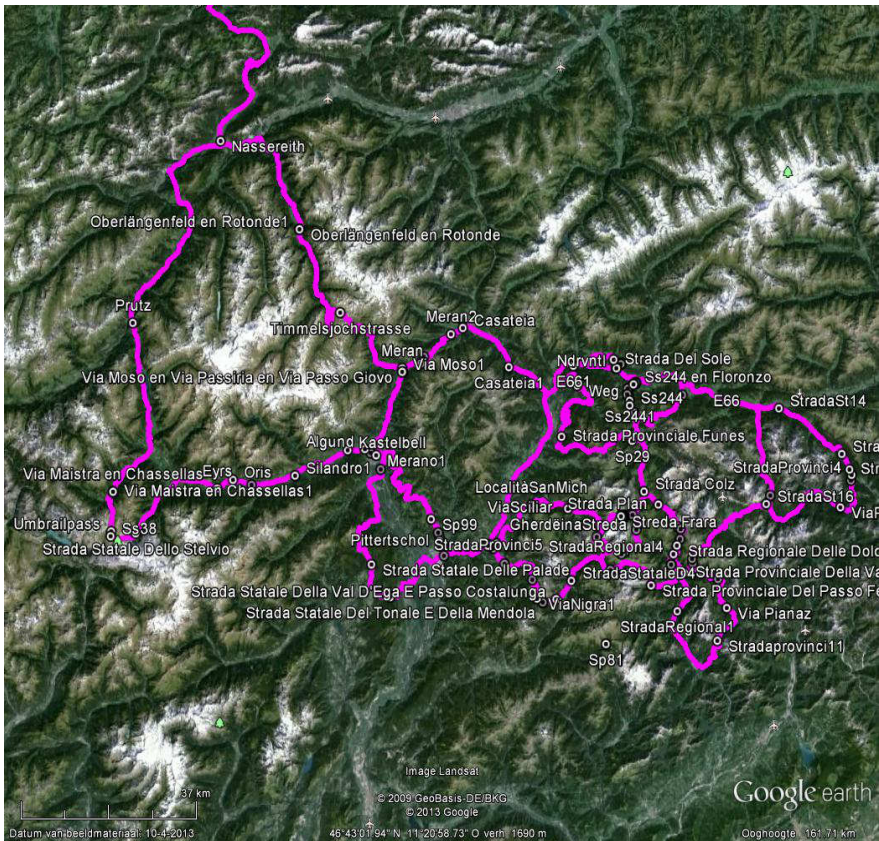
Sterker nog, ik was vast van plan om dit jaar met mijn lieve echtgenote naar het zuiden van Frankrijk af te reizen. Zoon Wouter had begin dit jaar echter net een stressvolle periode achter de rug en als ouders wil je dan wat ontspannende ideeën aandragen. Dus stelde ik (met goedkeuring van mijn echtgenote Marian, die haar Frankrijkreis moest offeren) hem voor om de Dolomietentoeer gewoon nog een keer te doen. Konden we meteen die Stelvio pakken die we de vorige keer moesten laten liggen. Wouter was meteen enthousiast en ook Ron Bonet en Jacques van Hooy wilden best opnieuw naar dit motorparadijs. De routevoorbereiding werd gestart met als uitgangspunt dat we de heenreis van twee dagen naar Hotel Weiher in Pfalzen via de Stelvio (in totaal 4 passen achter elkaar) zouden laten lopen en terug (2 passen) via de Timmelsjoch die weliswaar €12,50 kost maar dat dubbel en dwars waard is. Hierdoor werd het mogelijk geheel binnendoor zonder autobahnbelastingvignet te reizen.

Vergeleken met vorig jaar besloten we om een weekje later te vertrekken, op 7 juni. Hierdoor was de kans dat we voor gesloten passen zouden komen te staan niet erg groot. Op 16 juni hadden we onze thuiskomst gepland.

Op het Google plaatje hierna zie je het hele routeoverzicht dat de gehele hoge kant van de Dolomieten beslaat. We komen links binnen via Zwitserland naar de Stelvio (2800m) Vervolgens Merano (de bloemenstad) en via de Giovo naar het hotel. Dit plan was nog maar een paar weken oud toen Ron aangaf dat hij zijn echtgenote niet zolang alleen thuis kon laten vanwege haar medische toestand.

Jacques koos er vervolgens loyaal voor om met Ron wat ritjes te gaan maken in de thuisstreken.

Kortom Bert en Wouter gingen dit varkentje samen wassen. Het zou een echt vader-zoon avontuur worden.

Vrijdag 7 juni autobahndag

Wouter is gisteren al naar Apeldoorn gereden om bij ons te overnachten zodat we vroeg weg kunnen en hij niet hoeft te beginnen met anderhalf uur motorrijden achter de kiezen. We willen een dikke 700km autobahn gaan rijden richting het plaatsje Pfronten in Beieren nabij de Oostenrijkse grens. Het is een bekend skigebied en de beroemde berg Zugspitze ligt daar niet ver vandaan. Hier hebben we Hotel Haus Achtal geboekt voor de heen en de terugreis.

Het is prima motorweer, niet te heet maar wel aardig wat zon. Op de autobahn is het geweldig druk met veel Stau. We rijden tientallen kilometers tussen de rijen door zonder problemen. Ook in Duitsland is er begrip voor motorrijders en wijkt men zonder morren voor ons uit. Wij bedanken hen met een joviale armzwaai. Plotseling begint iedereen voor ons te remmen en evenlater staan we met zijn allen, 50 motorrijders en honderden auto's stil voor een op de bahn geparkeerde politieauto. In de lucht cirkelt een politie heli-copter, er is een ongeluk gebeurd en de politie heeft de weg afgesloten voor technisch onderzoek. Naast me staat een jonge motorrijder die me vertelt dat hij de vorige dag 400 km terug moest rijden om zijn in het hotel vergeten portemonnee op te halen. Aan de raket waar hij op zat te zien zal dat toch niet lang geduurd hebben dacht ik. Met een kwartier had de politie het wel gezien en gaf de weg weer vrij. We reden verder en het weer werd steeds meer zomers van aard, het vakantiegevoel was begonnen. Wat je meteen merkt is dat iedereen bij de raststätten vervolgens buiten op het terras gaat zitten en wij dus ook, geweldig! De stau begon overigens wel onze gemiddelde snelheid sterk te beïnvloeden en mijn navigatie voorspelde de aankomst bij het hotel op een steeds later tijdstip. Nietemin zouden we het eten van zes uur nog wel kunnen halen dachten we. Toch werd het in de buurt van Pfronten nog wel even spannend omdat de navigatie een route had

bedacht dwars door eenrichtingsweggetjes en landelijke wegen die we achteraf gezien beter hadden kunnen vermijden. Ook moesten we ons een geweldige omweg laten welgevalen door een wegafzetting.

Toen we eenmaal bij het hotel aankwamen werden we daar erg hartelijk ontvangen, kregen een kamer met balkon en prachtig uitzicht op de alpen en voelden ons de koning te rijk. De gastvrouw had ons aangemeld bij het restaurant om de hoek

waar we de bekende Duitse pot wildbrat mit rotkohl zeer konden waarderen vooral omdat die uitstekend paste bij de halve liter Beiers bier die ze daarbij serveerden.

Na nog een uurtje op het balkon te hebben nagepraat hebben we ons bed opgezocht om de volgende dag fris te kunnen beginnen.

Zaterdag 8 juni Reschen, Umbrail, Stelvio en Giovo, 368km

Vandaag gaan we 368 km rijden naar Hotel Weiher, het hotel dat zo goed is dat we geen reden zagen om een ander te boeken.

We zijn van plan om buiten de autobahn te blijven want om nu nog een vignet te moeten kopen daar hebben we echt geen trek in.

Omdat onze navigatie telkens eigenwijs wil zijn komen we een paar keer voor zo'n tolbord te staan en moeten we zelf binnendoor een route zoeken. Merkwaaardig is dat de autobahn vrijwel evenwijdig blijft lopen aan de binnendoor route en al gauw passeren we het Lago di Resia en gaan we de bergen in van de Reschenpas. Het is

prachtig weer en we kennen dit stuk goed, je kunt er behoorlijk rap overheen tot we bij de grens met Zwitserland komen en de Umbrailpas (2500m) oprijden. Het wegdek viel mee terwijl ons was voorspeld dat het slecht

was onderhouden. Er lag nog aardig wat sneeuw en naarmate we hoger kwamen en het laatste eindje naar de Stelvio inzetten reden we tussen 4m hoge sneeuwmuren door tot de

top op 2800m. Omdat de zon fel scheen ploeterden we regelmatig door het smeltwater maar het kon nauwelijks kwaad. Druk was het niet behalve op de top van de Stelvio waar heel veel motorrijders stonden te genieten van het sneeuwpanorama.

Als je trouwens over dat muurtje links kijkt zie je hoe diep het eigenlijk is en ik was zeer benieuwd hoe dat zou zijn; 45 haarspelden naar beneden.

Door de ervaring van vorig jaar bleek het enorm mee te vallen en kwamen we zonder problemen heelhuids beneden. Sterker nog, er was nauwelijks verkeer. Vóór ons reed één Duitser en voor de rest helemaal niemand. De Stelvio voor jezelf hebben is een luxe die we niet verwacht hadden maar waar we enorm van hebben genoten. Eenmaal beneden ging het in rap tempo richting Merano want we wilden vóór vieren in Pfalzen zijn, er was onweer voorspeld. Het begon ook steeds sneller warmer te worden wat geen goed teken was.

In Merano aangekomen leek het wel of iedereen op straat was. Er was geen doorkomen aan. Het hele centrum was afgesloten voor een wielerevenement van ligfietsen, invalidenwagens en andere ongemotoriseerde ongein. Bovendien was het er smoorheet. Het bleek ondanks onze navigatie toch erg moeilijk om de uitgang naar de Giovo te vinden en ik besloot het maar te vragen aan een agent waarvan er tientallen van rondliepen. Uiterst voorkomend werd ik op het juiste spoor gezet en tot onze opluchting waren we gauw weer op onze route en knalden we de Giovo op, mijn favoriete bergpas.

Al gauw hingen er drie Duitsers achter ons met passeerplannen. Op een gegeven moment was ik dat gepers zat en liet ze gaan waardoor ze nu achter Wouter aangingen. Diens rijstijl was ze na een tijdje toch te machtig en gedwee bleven ze netjes achter hem en voor mij rijden. We begonnen het zowaar gezellig te vinden met zijn vijven. Op de Giovo is het rijden een waar feest, misschien dat dat komt omdat je de bochten beter aan kan snijden of dat het allemaal iets breder is dan elders, ik weet het niet maar het is echt genieten daar. Bovendien is het uitzicht adembenemend.

Na de Giovo moesten we nog zo'n 60km naar het Hotel en we waren inmiddels al aan de late kant door het oponthoud in Merano.

De autostrada moest zorgen voor versnelling en nadat we deze snelweg waren afgegaan voor het laatste stukje van pakweg 15 minuten begon het weer toch wat dreigender te worden. Aan de horizon doemden al wat onweerswolken op. Op een gegeven moment met nog precies anderhalve minuut te gaan naar het hotel zag ik grote zilveren kogels tussen ons doorschieten, onmiddellijk gevolgd door een felle flits en een donderslag die me bijna van mijn fiets liet afvallen. Enorme waterdruppels vormden binnen de kortste keren een gordijn van water. Snel zochten we beschutting onder een overhangend dak aan de kant van de weg en wachtten tot het droog werd.

Toen het eenmaal zover was dachten we die ene minuut naar het hotel nog wel droog te kunnen overbruggen.

Helaas mislukte dit vorstelijk en volledig verzopen kwamen we daar aan. Maar eenmaal binnen werden we buitengewoon hartelijk ontvangen door Hans Peintner en zijn vrouw Helga en kregen we direct het gevoel weer thuis te zijn. De motoren gingen de garage in en onze pakken werden te drogen gehangen. Het feest kon beginnen. Een geweldig diner deed de nattigheid snel vergeten.

Zondag 9 juni Passo Zovo 165km

Een beetje rustig beginnen kan geen kwaad na zo'n lange rit, het is tenslotte zondag. De Kreuzbergpass en de passo Zovo zijn niet al te hoog maar de omgeving is oogstrelend vooral doordat er enkele meren zoals het Lago di Auronzo di Cadore en Lago di Misurina in de route liggen.. Deze bergmeren liggen soms erg hoog, Misurina op 1700m bijvoorbeeld maar zijn niet diep (5m) zoals de Schotse meren(70m). Het is er nogal toeristisch maar vandaag treffen we

slechts een bescheiden aantal motorrijders aan. De schoonheid van

de natuur is buitengewoon zoals je hierboven ziet. Het meer van Misurina is trouwens onderdeel van meerdere routes dus we zullen haar vaker ontmoeten deze week. Het weer is vandaag wat minder zonnig en het waait flink wat overigens niet betekent dat we niet op een terras kunnen lunchen.

Een beetje regen krijgen we er zelfs nog bij cadeau als we zijn neergestreken bij Ristorante Lago di Landro, inderdaad met uitzicht op het meer van Landro (foto onder). Buiten maar toch droog dus.

Vergeleken met de hitte in Merano gisteren was het gewoon koud en we besloten om de zondagsrust weer op te zoeken in ons hotel. Hier bleek de voltallige lokale grijze brigade ook te zijn binnengevallen voor een soort high tea bijeenkomst. Voor ons diner was de special klaargezet. Een supercompleteet buffet met welkomstdrankje, vlees en visschalen en zoals we ons nog herinnerden van de vorige keer waarbij iedereen in de keuken wordt uitgenodigd, en ter plekke kan genieten van het bakken van heerlijke crepe's met ijs en bosvruchten. Voor ons motorrijders de juiste sfeer scheppend om 'Uns wohl zu fühlen' , heel mooi.

Maandag 10 juni Passo Fedaia 169km

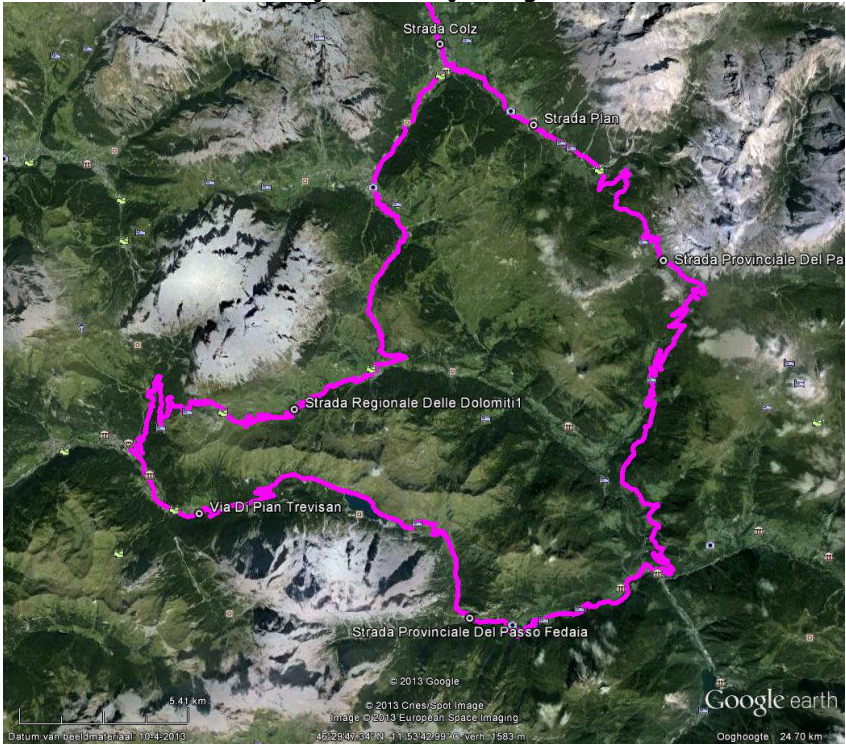
Bij het ontbijt ligt elke ochtend een infoblad klaar met alles wat we willen weten over het weer en de voorspelling luidt dat het vandaag laat in de middag wel weer zal kunnen onweren (Wärmegewitter) maar dat de vooruitzichten er prachtig uitzien, mooi droog zomerweer voor de rest van ons verblijf!!

We kiezen dus voor een niet te lange rondrit over de passen Campolonga (1875), Pordoi (2239m) ,Fedaia (2057m en zuidelijkste punt in de route) Falzarego (2105m) en Valparola (2197m) en hopen dat we voor het onweer weer terug zijn in het hotel.

Vanuit het hotel bereiken we de ronde langs de ons inmiddels zeer vertrouwde weg door Alta Badia , het bekende skigebied. Onze aanvoerweg is bochtig en altijd druk met vrachtverkeer. Het is boeiend om te zien hoe een paar 25 tonners elkaar kunnen passeren in een scherpe bocht en met niet meer dan een paar centimeter afstand, de ergste bochten zijn trouwens door tunnels verwijderd. Beneden kolkt de rivier en je kunt je voorstellen dat als je daar

eenmaal invalt het einde oefening is. De bergachtigheid betekent dat we zo nu en dan worden stilgezet omdat arbeiders bezig zijn met motorzagen aan bosonderhoud of om er voor te zorgen dat er geen bomen of rotsgruis op de weg kan vallen. Als motorrijder ben je daar dankbaar voor dus klagen doen we niet. We rijden door tot het plaatsje Stern en slaan rechtsaf onze ronde op richting de Passo di Campolonga. We rijden verder ten oosten van de Sellagroep naar het leuke plaatsje Arabba om daarna de Pordoi te beklimmen.

Zoals het plaatje hieronder laat zien barst het daar van de tournanti en de passen zijn behoorlijk hoog.

geen naam hebben. Een paar bussen proberen elkaar te passeren en we kijken toe hoe de chauffeurs tot op het randje gaan van wat mogelijk is met zo'n ding. De passagiers blijven er onverstoord onder en even later rijdt iedereen weer vrolijk verder.

We ontmoeten hier nog een vreemd maar kennelijk verliefd stel dat ons vraagt om een foto van hen te maken. Ze zijn redelijk zomers gekleed terwijl er toch genoeg sneeuw ligt om het koud te krijgen.

Maar ja je bent verliefd en dan merk je daar natuurlijk niets van. Even later komen er een paar BMW's naar beneden. Zo te zien hebben ze ook lol en opvallend veel ruimte want ook hier bleken de Dolomieten dit jaar leeg.

Voor we verder gaan maak ik nog even een foto van de spaghetti-route die ons hierheen heeft gebracht en realiseer me een bevoorrecht mens te zijn.

De Passo Fedaia (2057m) is vervolgens aan de beurt. Die ligt tegenover de Marmolada net achter het stuwmeer Lago di Fedaia, waarin het smeltwater van de Marmoladagletscher verzameld wordt. Als we bij het meer staan zien we aan de overkant de Marmolada heel hoog oprijzen, heel indrukwekkend met al die sneeuw. De Marmolada wordt ook wel de koningin van de Dolomieten genoemd.

De foto hierna geeft de verhoudingen aardig weer en ook hier brengt de stilte haar eigen gedachten voort die er voor zorgen dat je dit nooit vergeet.

De zon is inmiddels doorgebroken en onze Fedaiaroute blijkt vervolgens een geweldige tournanti racebaan te zijn. Brede wegen

met lange rechte stukken en prachtig asfalt geven een TT-achtige beleving.

Nadat we Rocca Pietore zijn gepasseerd gaat het weer naar boven op echte tournanti, smaller en slechter wegdek. Een militaire truck die plots de bocht om komt naar beneden zorgt ervoor dat we in deze euforie de kop er toch maar bijhouden. Wat zijn die wagens breed dacht ik nog toen ik me langs dat ding wurmde.

We rijden nu richting de Falzarego pas, die we overigens nu rechts laten liggen, om de Valparola over te gaan rijden. Bovenop de Valparola (2168m), dat weten we nog van de vorige keer, kun je lekker eten en drinken in de Refugio Passo Valparola.

Terwijl we daar zaten bleek dat het voorspelde onweer in de bergen wat eerder arriveert dan beneden dus van achter de ramen konden we genieten van sneeuw, hagel en regen en dat in riante hoeveelheden. Toen het natuur geweld een beetje kalmeerde zijn we maar vertrokken want de ene bui volgde toch de andere op.

Naar beneden over spiegelglad glimmend nieuw asfalt is een belevenis op zich maar alles ging perfect en beneden was het weer redelijk droog dus no worries. Aangekomen in het hotel zoals gebruikelijk eerst maar even naar huis gebeld, tenslotte moest mijn echtgenote Marian zich maar niet meer zorgen maken dan nodig is natuurlijk.

Vervolgens de warme douche, het bier en heerlijke eten. Zo kan een mens het wel volhouden!

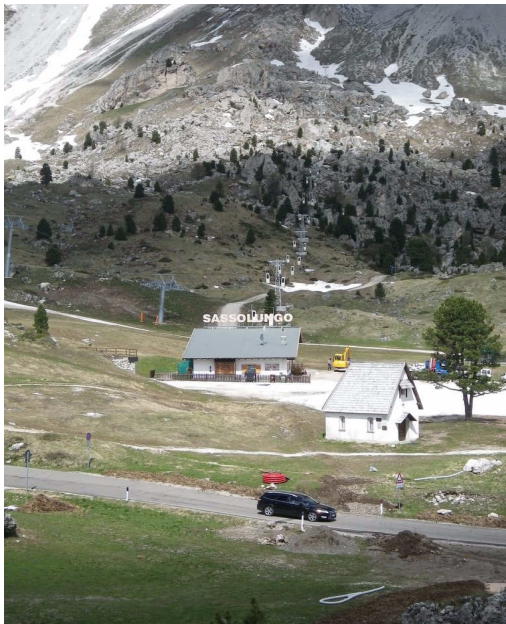
[Dinsdag 11 juni Sellaronde 251km](#)

Een rondje Sella moet wat mij betreft gewoon altijd in een Dolomietentoer worden meegenomen. Van de vier passen die het sellamassief omringen hebben we inmiddels de pordoi en de campolonga gehad, nu nog de Sella pas zelf en de Gardena.

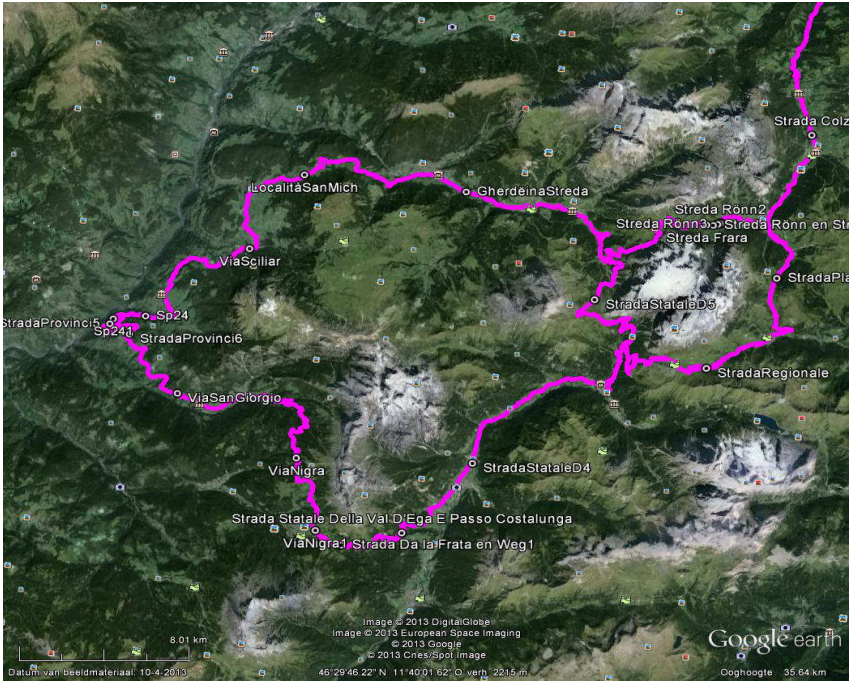
Het weer is inderdaad schitterend geworden en we hebben de route groter gemaakt zodat we een grote acht rijden waarvan het grote rondje om het gebied Alpe di Siusi cirkelt.

Verschillende wegen hebben we al vaker gereden en het valt me op dat ik zelfs de kleinste details nog weet van vorig jaar. Het asfalt had erg geleden in de winter en er werd met man en macht aan het herstel gewerkt. Regelmatig stoppen dus bij wegwerkzaamheden.

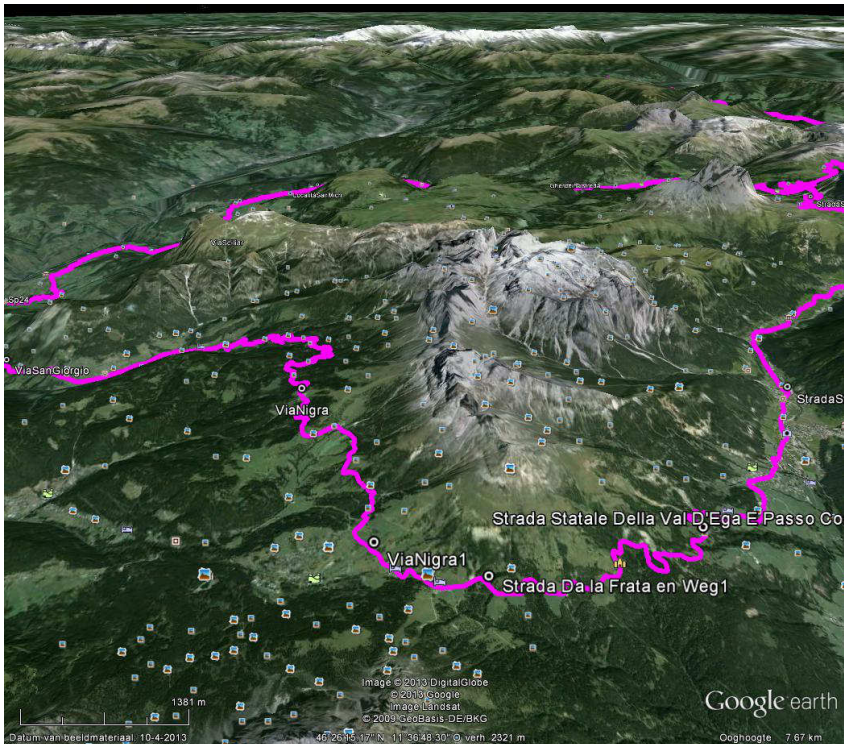

De skiliften hangen er werkloos bij

De witte sneeuwvlek in het rechthoekje is het Sellamassief

De linker cirkel van de acht draait om een gebergte met de naam Catinaccio d' Antermoia(3002m). Catinaccio betekent Rozentuin!

Hierboven zie je onze route die de route van gisteren voor een deel overlapt. Na de Antermoiaronde komen we weer terug op de Pordoi. Hieronder staan we voor een berg bijgeschoven sneeuw, een teken dat de winter hier lang heeft geduurd. Hans Peintner vertelde ons ook dat wij de eerste gasten waren die op het hotelterras konden zitten. Tot nu was het gewoon veel te koud.

Van hier rijden we weer via Arabba naar Pfalzen met de inmiddels bekende stop op de Valparola maar nu zonder regen.

[Woensdag 12 juni Furciapas 149km](#)

Deze route beviel ons de vorige keer enorm en we hebben hem nu nog even flink opgeleukt met nog smallere stuurweggetjes. Het weer is nu helemaal top zomers geworden en we beginnen naar het oosten via Brunico richting de Passo delle Erbe te rijden. Volgens de Wikipedia vormt deze pas de verbinding tussen de Zuid-Tirolse bergdalen Valle Isarco en Val Badia. Door de ligging aan de rand van de Dolomieten wordt hij weinig door toeristen gebruikt en is het een van de rustigere paswegen in de regio.

Toch ontmoeten we hier meer motorrijders dan de afgelopen dagen wat naar ons idee dan ook eerder aan het weer moet hebben gelegen. Voor ons is het de toegangsweg tot de Furciapas. Op ons Googleplaatje hierna kun je zien, gaan we niet zoals gewoonlijk via Val Badia (weg s244) maar maken een enorme omweg door een ontsteltend mooi gebied met vrijwel geen verkeer. De Furciapasroute zelf wordt op internet beschreven als beangstigend maar wij vinden hem meer beangstigend mooi. Hij ligt 1750m hoog met diepe dalen, enorme bossen en steiltes. Het wegdek liet erg te wensen over door de doehetzelf reparaties met gladde teer. Wel oppassen dus.

De Furciaroute, een enorme tournantdichtheid

Al met al denk ik dat dit de leukste route is, met zeer veel bochtenvariatie, natuurschoon en hoogteverschillen. Na de middag waren we er klaar mee en kregen we erge trek in een stevige hap. Op de weg naar huis ontdekten we een truckerscafé waar we voor een habbekrats een koningsmaaltijd kregen voorgeschoteld met een erg grote COLA erbij. Ja, dat heb je dan gewoon even nodig! Hier hadden we nog alle tijd om te reflecteren waarna we besloten om lekker in de zon te gaan zitten op het terras van het hotel om onze indrukken te verwerken.

Donderdag 13 juni Passo Duran 213km

Een bloedhete dag, zelfs op de Valparola bij ons vaste koffieadres stond 'smorgens al de termometer op 30graden. We gingen hier op 2 kilometer hoogte om 11.30 uur dus lekker braden op het terras.

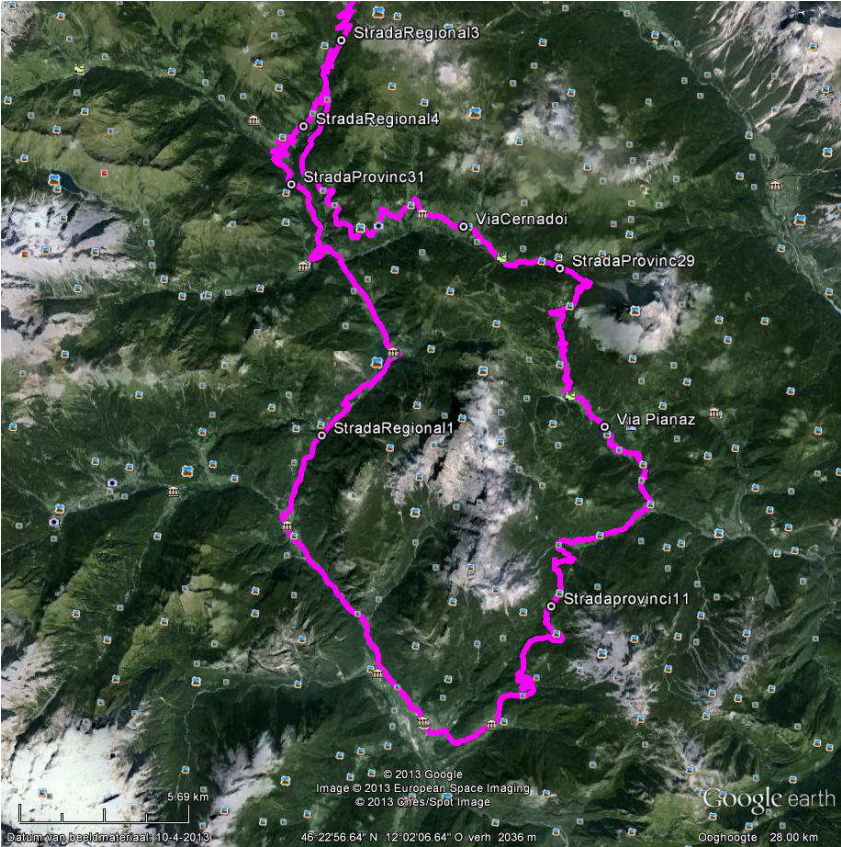

We rijden vervolgens via het meer van Alleghe naar Agordo en vandaar richting de Passo Duran. Voordat we daar arriveren gaan we eerst uitgebreid lunchen in de rifugio Passo Duran (foto links). Gelegen in een erg mooie setting dachten we en zowaar het motorvolkje was ook redelijk voltallig aanwezig (foto

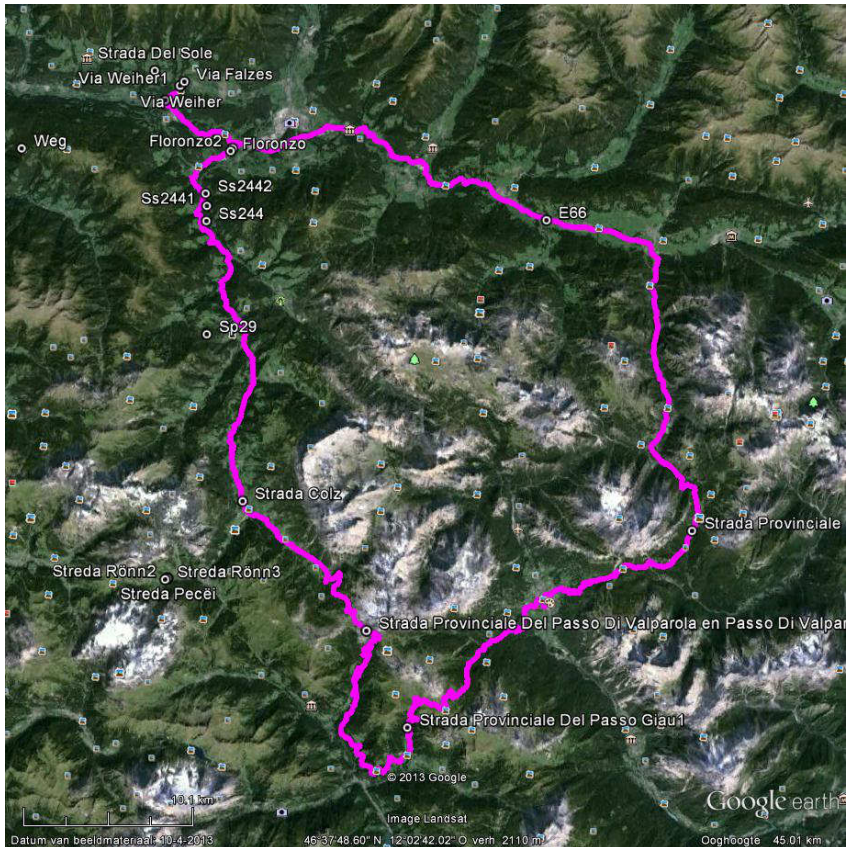
hieronder). In het Googleplaatje is de zuidelijkste punt Agordo, een stukje verder en je vindt deze berghut (refugio). Na de Passo Duran blijft de route prachtig en kom je bergen tegen zoals de enorme Monte Pelmo (3168m). Hier hebben zelfs dinosauriers geleefd. Zolangzamerhand naderen we weer onze terugweg over de Valparola. Het laatste eind naar het hotel gaat rustig want we zitten in de spits en passeren is hier geen doen.

Jullie begrijpen dat we nu naar het avondritueel verlangen. De Paulaner komt er aan! We raken inmiddels wel lekker ontspannen.

De Passo Duranroute

Vrijdag 14 juni Passo di Tre Croci (172km)

Passo de Tre Croci route

We kunnen het hier kort houden, we willen nog één keer over de Giau de mooiste berg van allemaal en via Cortina d'Ampezzo terug langs Brunico. Een heerlijke tocht die ons lang op het netvlies zal blijven plakken. Vandaar dat de volgende foto alles zegt wat er te zeggen valt, een schitterende vader-zoon motorreis.

Als mooiste pas trekt de Passo Giau veel motorrijders

Zaterdag 15 juni t/m zondag 16 juni

Na uitgebreid afscheid te hebben genomen van Hans en Helga zijn we met prachtig weer teruggereeden naar Pfronten . De route was simpel, eerst de Giovo die we nu al vier keer hebben gehad en echt een bekende is geworden en vervolgens de Timmelsjoch. Die was echt verbijsterend mooi met gigantische vergezichten en boven een dikke sneeuwberg waar we weer tussen de sneeuwmuren door moesten. Voor we bij de top waren nog een lekkere bak koffie in gezelschap van nog een zestal andere motorrijders. Gezelli !

Na afdracht van €12,50 aan de Oostenrijkse staat als bijdrage aan het onderhoud van deze prachtige pas repten we ons naar Pfronten om ons daar vervolgens weer als hongerige wolven op het avondeten te storten.

s'Nachts werden we getraceerd op een gigantische onweersbui maar toen we 's morgens vertrokken voor de autobahnrit naar huis was de daardoor veroorzaakte mist zo weg en vervangen door een stralende zon die bij ons bleef tot we thuis waren. Beter hadden we het zelf niet kunnen bedenken.

Bert

Denk ook aan de uiterste inleverdatum van de kopij vóór
1 april 2014

Aan deze editie werkten mee:

Arie Anker

Jan Barmentloo

Elly Barmentloo

Gerrit van Daalen

Bert Keijer

Bram Kranendonk

Peter Dahlhaus

Het Bestuur

Voorzitter:

Jan Barmmentloo
Baron Sloetkade 237
7321 ZV Apeldoorn
E-mail: J.Barmmentloo7@chello.nl

Secretaris:

Bert Keijer
Zanderijweg 14
7312 EH Apeldoorn
E-mail: e.keijer@chello.nl

Penningmeester:

Frans Krau
Voorlandseweg 36
7312 EB Apeldoorn
E-mail : franskrau@hotmail.com

Toercommissaris:

Gerrit van Daalen
Barnewinkel 18
7325AD Apeldoorn
email : g.daalen@chello.nl

Redactieadres:

Bert Keijer
Zanderijweg 14
7312 EH Apeldoorn
E-mail: e.keijer@chello.nl

Algemeen bestuurslid: vacant

Internet: www.taxriders.nl

Webmaster: Wouter Keijer

Facebook: www.facebook.com/taxriders)

Prettige feestdagen!

